

Από το θάνατο στην προσδοκία της Ανάστασής μας

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Αγίου Σωφρονίου του Essex

Πολλοί ασκητές αγαπούσαν τις ασθένειες, γιατί η ασθένεια ελαφρύνει τον πόλεμο με τα σαρκικά πάθη. Και εφόσον δεν νικήσαμε ακόμη τα πάθη, δεν μπορούμε να ζήσουμε τη χαρά τής αναστάσεως στο πλήρωμά της.

Παρ' όλα αυτά, μερικώς ωστόσο την ζούμε.

Πολλές φορές, λοιπόν, συνέβη να συναντήσω το φαινόμενο το Πάσχα να είναι για μερικούς καιρός δοκιμασίας, και αυτό έγινε αισθητό ως κάποιο κενό στο είναι.

«Ανέστη Χριστός, και νεκρός ουδείς επί μνήματος», και εγώ αισθάνομαι τον εαυτό μου υπό την εξουσία του θανάτου.

Όχι μόνο όταν αισθάνεσθε την κυριαρχία σας επάνω στα πάθη ως γεγονός, αλλά και κατά την ίδια την πάλη να θυμάστε ότι τίποτε το τελικό δεν υπάρχει εκτός από τον Χριστό και να στηρίζεσθε σε Αυτόν.

Μπορεί να δημιουργηθεί η αίσθηση: «Ναι, ήρθε το Πάσχα, και όμως μένω στον θάνατο των παθών». Δεν πρέπει όμως να ενδώσουμε σε αυτό τον πειρασμό, αλλά να πιστεύουμε ότι πραγματικά θα αναστηθούμε· και όχι απλώς να το πιστεύουμε, αλλά και να το προσδοκούμε, όπως θαυμάσια ομολογούν οι άγιοι Πατέρες στο Σύμβολο τής Πίστεως.

Όχι μόνο πιστεύω ότι θα αναστηθούν οι νεκροί, αλλά περιμένω την ανάσταση αυτή.

Να λέτε τα λόγια αυτά με περισσότερη συναίσθηση, να ελέγχετε τον εαυτό σας και να γνωρίζετε τον χαρακτήρα των φαινομένων αυτών.

Αν λέμε στο Σύμβολο τής Πίστεως «προσδοκώ ανάστασιν νεκρών» και στις προσευχές για τους κεκοιμημένους «επ' ελπίδι ζωής αιωνίου τον κεκοιμημένον δούλόν Σου ανάπαυσον», τονίζουμε ότι πεθαίνοντας θα αναμένουμε την ανάστασή μας, προς το παρόν όμως «εις χείράς Σου παρατίθεμαι το πνεύμά μου».

Εύχομαι πράγματι σε όλους σας να ζήσετε το Πάσχα με την αναμονή αυτής της κοινής μας αναστάσεως.

Απόσπασμα από την Κατήχησή του, στις 8 Απριλίου 1991